

UN CURS DE LITERATURA ALTERNATIVA A SANT CELONI

L'art és quelcom que excita les passions humanes, que dóna visió, lucidesa, coratge, fe. ... Per a mi és poeta l'home capaç d'alterar profundament el món.

Henry Miller

Antoni Pascual i Piqué

L'any passat, l'Ajuntament de Sant Celoni, tot donant suport a la proposta de qui escriu aquestes ratlles va córrer el risc d'endegar un curs sobre poetes i poesia: Els poetes i l'art de viure, s'anomenava. Un curs sobre poetes i poesia en aquest temps nostre! Tot i així fou possible. Durant nou mesos mesos ens vam reunir a dos quarts de deu de la nit dels divendres cada quinze dies. Uns veníem de Sant Celoni, és clar, d'altres de Palautordera, d'Arbúcies, de Granollers, d'Hostalric, de Tordera, fins i tot, alguna vegada de Barcelona. Davant nostre anaven desfilant les vides i els versos de Màrius Torres, Maragall, Víctor Hugo, Melville, Oscar Wilde, Nietzsche, Goethe i Rilke. El trimestre següent varem seguir tot llegint San Juan de la Cruz, Antonio Machado, Arthur Rimbaud, ...

Amb tot això es pretenia de fer un curs de literatura alternativa, fora d'allò que s'anomena «sistema», «cultura-erudició», «coneixements». Es pretenia treure aquests autors de la caixa de morts dels manuals de literatura per fer-ne un club de poetes ben vius, per llegir-los no com a homes que volen embellir la realitat, tot amagant-ne la grisor, sinó com a creadors que n'han descobert la Bellesa fascinant, com a consciències que han sabut escoltar i plasmar la paraula que prové del fons silenciós, feliç, potent, que és el nostre patrimoni i que el nostre temps, ai las, ha d'anomenar inconscient. En aquest sentit, el poeta i el poema tenen el mateix valor del somni, el valor curatiu i redreçador de tot allò que ve del profund, carregat amb tota la seva energia. Sí, es tractava d'un curs sobre poetes en un temps, el nostre, ben deprimat.

El poeta és més que literat. És, sovint, un profeta. Prové d'aquell horitzó crític que tota societat necessita per no estancar-se en la paràlisi, en la foscor i en el narcisisme. L'harmonia, la pau, la vibració encomanadissa, el ritme bategant de la poesia i del poeta s'endevenen com la pàtria de l'ésser humà, allò que nia en el bell mig del centre amagat. Per la seva sola presència, quan ens el prenem seriosament, el poeta ens diu, enmig de tot el nostre aldarull apressat, que estem oblidant l'essencial: no és estrany, doncs, que l'agressivitat, la violència i la frustració hi regnin com més va, més. Aquesta crida, tan crítica, tan esgarrifosa -tan joiosa si s'hi pensa- és allò que el poeta ens diu cada vegada que un poema o un vers ens arriben i ens fan estremir:

Victor Hugo